

Finta Kata

Zsengéim

Első verseskötetem

TARTALOM

Bevezető

Vigasztaló szavak

Metrón

A szerelem balladája

Temetőben

Anyámra emlékezem

Templom csendjében

Első szerelem

Névnapi köszöntő

Kertben

Az a kis falu

Nagyanyó karácsonya

Demokrácia

Bódító illatok

Varázslat

Soha el nem múló

Galambok

Esküvő

Kakas

Lányok és papájuk

Madarak koldusai

A szerzőről

Bevezető

Az irodalommal rendszeresen 2000-től foglalkozom. Apukámnak az egyetlen, a háború alatt megmaradt, elrongyolódott verseskötetét akartam átírni, ami csodálatos módon vészelt át a háborút, majd az utána következő nehéz időket. Szerettem volna megörökíteni, és testvéreimnek is eljuttatni, ezért hozzáfogtam, hogy leírjam a korabeli írógépemen.

Amikor fiam meglátta, mivel foglalkozom, megkérdezte, miért nem írom azonnal számítógépbe, hiszen sokkal könnyebb azon dolgozni, formázni, sőt, ha elkészül, ki is lehet nyomtatni megfelelő példányszámban. Addig még soha nem írtam számítógépen, de biztatására mégis hozzáfogtam. Nem mondom, hogy könnyen ment minden előtanulmány nélkül azon a csodamasinán dolgozni, de szép lassan hozzászoktam, annyira, hogy utána már nem is tudnám nélkülözni.

Naplóimból megírtam Életem regényét, utána több kisebb kötetet, sok-sok novellát és egyéb írást alkottam rajta. Azóta már több pályázatra küldtem be írásaimból, országosan meghirdetett pályázaton első díjat két alkalommal nyertem, kétszer részesültem második díjban, ezen kívül különdíjat is kaptam, továbbá több elismerő oklevél és díj sorakozik íróasztalom fölött. A számát sem tudom, hány novellám jelent meg különféle irodalmi antológiákban.

Csak nemrég próbálkoztam vers-írással. Ezeket ebben a kis kötetben szeretném bemutatni. Kérem, olvassák szeretettel zsenyéimet.

2007. május

A szerző

Vigasztaló szavak

- Zsuzsához -

(Első versem)

Amikor olvasom szomorú soraid
Szívem megtelik irántad részvéttel.
Kérdelem magamtól és tőled:
Mért adod föl minden reményed?
Hisz' az élet telve minden széppel,
Nézz körül gondosan, hittel és reménnyel.

Mosollyal, ha lépdelsz göröngyös utadon
Mindenki meglásd, örömmel fogad,
Szomorúságod utána örökre elmarad.
Számodra is tartogat sorsod még örömet
Csak vedd észre; ne figyelj a múltat.
Nézz mindig előre, s feledd el a rosszat!

Ha esténként fáradtan megpihensz,
Majd magadban imáid mondod
Boldogság tölt el, szívedben érzed:
Lám, ez a nap is szép volt!
Hidd el, álmaid is szebb lesz,
Belátod, hogy érdemes még élned!

Virágcsendélet

(Budapest, 2002. május 16.)

Metrón

Budapesten jártam, utaztam a metrón
Elmélázva néztem borongós arcokat
Amint velem szemben jönnek, jönnek,
De sosem mosolyognak.
Miért oly borús mindnek tekintete?
Tán' senkinek sincs semmiben öröme?
– Miért, tán' temet mindenki?

Látom a tömeget, ahogy özönlenek
Lefelé a lépcsőn, arcukon mindnek
Bánat ül, mélán néznek a semmibe.
Csak egyet látnék köztük mosolygón!
Tán' ettől másoknak is földerülne
Lelke, egész napja mindenkinek
– Sokkal jobban menne.

Nem vagyok gazdag, csak magyar nyugdíjas
Nincs kincsem-pénzem, annál több a gondom.
Mégis úgy élek én: az örömet keresem.
Ha nem lelem, gondjaim úgyis maradnak.
Csak ne tartsanak fogva,
Kinek kell a bánat?
– Szállj el tőlem gyorsan, te búbánat!

Temetni akkor kell, ha meghal valaki
Akkor sírjunk, ha elment tőlünk
Örökre, kit nagyon szerettünk,
Aki jó volt hozzánk,
Annak elvesztését illendő siratnunk.
Sírjunk akkor, ha szívünk telve bánattal,
– Mikor fáj a lelkünk, kicsordul könnyünk.

Jó lenne, ha utcán-metrón a sok ember
Derült szívvel, arcán mosollyal járna.
Akkor földerülne másoknak is lelke,
Ha mindenki érezné a szépet és jót
Emberben, madárban,
Harmatos fűszálban, virágban,
– Zenében, dalban, gyermekkacagásban.

Más lenne a világ, körülöttünk
Megszépülne minden és
Jobban menne munkánk,
Meglélnénk a szépet. Derűs életünk
Vonzaná a jót, a könnyebb létet,
Jobb lenne a világ körülöttünk
S mindig volna, aminek örüljünk...

(Budapest, 2004. június 29.)

A szerelem balladája

Kis hazánk földjéről, távoli városból
Elindul egy férfi s egy nő – két vándor
– az élet hosszú országútján...
Amikor indultak, még mit sem sejtettek,
Nem gondolkoztak sorsuk fordulata felett...
Ami velük történt: útjuk összefut Parádon
Kicsi cukrászdában halk zeneszó mellett
– véletlenül vagy tán' sorsszerűen?

Asztal-szomszédságban beszélgetnek
– mások vacsoráznak, zenét hallgatnak.
Szomorúan ülök, kissé elmélázva...
Életem nemrég' futott egy zátonyra...
De véletlen lenne, amit mostan látok?
Kinyílik az ajtó – rajt' belép valaki
Egy elegáns úr... Szemem reátapad.
– Ki lehet ő? Ismerős volna?

Szemembe néz mélyen, meleg tekintettel...
Eddig sosem láttam. – Talán ismer engem?
Ez a találkozás mégsem lehet véletlen...
Sorsunk akarata, ezt bizton érzem.
Leül barátaihoz szomszéd asztal mellé,
Sehogyan sem értem, hogy miért?
Egy üres székre, épp' velem szemben!
– Véletlenül, vagy tán' sorsszerűen?

Ő is vacsorázik, barátival tárgyal
Meleg tekintete most reám tapad.
Asztaltársaim már feltűnően néznek
Zavarban vagyok, arcom égni kezd...
Mi lehet ez? – Semmit sem értek.
Véletlen vagy bármi, – arról nem tehetek...
Zenészek csendes tangóra váltanak,
– A párok pedig táncolni sétálnak. –

Le nem vette rólam mostanáig szemét,
Letette villáját, kését, – feláll, közeledik
Lassan lépkedve – majd megáll előttem,
Kezét felém nyújtva bemutatkozik.
Halkan kérdi: fölkerhet egy táncra?
Lassú zenekísérettel, egymást karonfogva
Együtt indulunk egy szép szerelembe'
– Mindez különös, – vagy mégse?

Egy hétig együtt hallgattuk a zenét
Halkan beszélgetve töltöttük az időt.
Letelt szabadságunk, időnk gyorsan futott,
Egymásnak mi semmit se fogadtunk,
Mégis mindketten éreztük: nem búcsúzunk
Örökre egymástól. Utunk folytatódott,
Hisz' mindketten éltünkben csalódtunk,
– Árvának, elhagyottnak érezve magunk...

Messzi nagyvárosból jött egy hosszú levél
– Otthon olvastam. – Amit meg sem ígért,
Írásban mondta el élete bánatát:
Messzi tájról elindult két csalódott vándor,
Parádon találkozott az élet országútján,
Amint meglátott, érzett boldogságot.
E találkozás véletlen nem lehet,
– Isten minket egymásnak teremtett.

Ki tudja, meddig, járhatjuk utunkat
Kezünket szorosan összefonva?
Igaz szerelmünket hervadni bűn volna.
Mivel egymástól távol kellett élnünk,
Táviratok, levelek jöttek és mentek,
Postások szorgos munkájukkal segítettek.
Telefondrótok forrón égtek, hosszú
– Szerelmes szavaktól jó, hogy el nem égtek.

Mindkettőnk számára boldog évek jöttek
Mikor láttuk egymást, idő megállt fölöttünk,
Szívünk összedobbant, átkarolt, fölemelt,
Mint kisgyermeket ringatott és csókolt,
Forró hangulatban, reménykedve éltünk.
(Terveink voltak:)
Ne kéne' mindig egymástól búcsúzni,
Jó lenne egymáshoz közelebb élni,
– De a Tisza meggátolta tervünk.'

1970-es nagy árvíz gázolt éltünkbe.
Sokat fáradozott szegény az árvízi gáton
Vezette a mentést, belebetegedett...
Ekkor május 15-én levelét így kezdte:
„Vers helyett e rózsaszírom, melyre csókot leheltem én!”
Négy évig tartott „örök boldogságunk”.
Aztán nem is tudom miért? Miért...
– Tán' sorsunkba volt írva!

Gyermekeink voltak, mindkettőnknek
Kikkel nekem és neki is törődnünk kellett,
Kiket elhagyni nem lehetett.
A nagy távot legyőzni nem tudtuk...

Szerettük egymást, lelkünk összeforrott,
Fájt a búcsú, de nem tehattünk mást,
Szívünk egymásért megszakadt.
– Küszködtünk, szenvedtünk, ő beteg lett.

Bizton éreztem, már sosem jön más...
Ő sem lelte meg – mint én – nyugalmát.
Ezután csak egyre járta a világot,
Mindenholnan küldött levelet-virágot.
Úgy-e, te sem tudtál elfeledni?
Tiszta boldog szerelmünket
Én sem tudnám soha felejteni...
– Véletlen vagy sorsunk akarata?

Folytattam életem boldogtalanul...
Utunk megszakadt, a SORS akarta
(Nekem ez adatott.)
Éltem folyamán sok mindent túléltem,
Szívem most is telve gyásszal...
Hogy mit érzek belül,
Soha, senki se lássa!
– Véletlen vagy sorsunk akarata?

Kezemben tartom nagy csomag levelét
Fényképén nézve kedves arcát, szemét...
– Mivel Ő itthagya e földi világot
(előbb, mint én). De miért? Miért...
Most azt kérem jószágos Atyánktól,
Hogy majd ott, legalább ott, fenn az Égben
Ő várjon rám az örök fényességben...
Ott, legalább ott, lelkünk összeforrjon
Égi boldogságunk mindörökké tartson.
(Balassagyarmat, 2005. március 12.)

Temetőben

Csendes délutánon temetőben járva,
Szemerkél az eső, talpunk alatt
Színes falevelek ropognak.
Kétoldalt mellettem kisunokáim
Kezét szorongatva sétálunk,
Elhunytak sokféle
Nyughelyeit látjuk.

Miért van annyiféle sírhant
Minden temetőben?

Nyugosznak díszes sírboltban,
Szobrokkal, fényképpel, lámpákkal,
Vagy márványból épített kriptákban.
Sokan csak egyszerű kicsi sírban,
Álmodnak tövises vadrózsabokor alatt.
Mondd, nagymama – unokám kérdi:
– Ők ott is lakótelepen laknak?

Gondolatim elhunyt szeretteimnél pihennek
Fejünkre hullanak ázott falevelek.

Emlékezetem visszaröppen a múltba:
Mikor ők – kik itt vannak elhantolva
Együtt jártuk utunk, kezünk összefonva.
Már csak emlékünkből élnek ők,
Kik egykoron velünk voltak:
Szülők, kik bennünket neveltek
Testvérek, kik minket szerettek.

Vagy ártatlan kisdedek, kiknek élete-virága
Ki sem nyílhatott hervadt bimbójába.

Ismerősök, jó barátok sírjánál megállunk,
Kikkel egykoron jóban-rosszban osztottunk,
Vagy szerelmünk sírjánál – kit sohasem feledünk.
Most rájuk gondolunk csendes esőben,
Sárguló avarban sétálva,
Gyújtunk gyertyát, mécsest
Őket imáinkba zárva.

Szomorú szívvel emlékezve rátok,
Kik már odaátról nézitek e világot.

Siratunk bennetek'; fáj, hogy elmentetek,
Minket gondban-bajban ittfelejtettetek.
Lelkünk bánattal csordultig telve,
Szemünk szomorú könnyel van tele.
Imánk hozzátok száll, fel az Égbe'
Ti már tudhatjátok, mi vár ránk,
Ha majd eljön a mi óránk.

Azt is tudjátok, ki vár mireánk
Égi mezők fényes kapujába'.

Jusson eszetekbe kicsi unokáim:
Odaát igazság van, aki idelelni
Jó volt, megkapja jutalmát.
Haláluk órája sem gazdagság szerint jár;
Azt megváltani kincsekkel nem lehet.
Ott nincs luxus-lakás gazdagnak,
Szegények-gazdagok egyformán osztoznak.

Úgy kapja ott mindenki a jussát,
Ahogyan élte földön mindennapját.

Igazságos Isten úgy osztja a kegyét
Ki jót tett itt, akit szeretet vezérelt
És szegénynek osztott: megleli jutalmát,
De aki dölyfös volt és gonosz,
– Vezekelhet –, lelkének nem lesz nyugta.
– Meg kell szenvednie –, ne számítson
Jólétre, gondtalan túlvilágra,
És igazságos Isten irgalmára.

Farkasréti temetőben

(Budapest, 2005. március 20.)

Anyámra emlékezem

Vártál rám repesve,
Ott éltem öledbe'.
Megérkeztem – szeretted,
Körülvettél örültél.

Pici voltam szoptattál,
Kis bölcsőben ringatgattál.
Éhes voltam etetted.
Minden este meséltél.

Kiskoromban pelenkázta,
Mosdattál és fürösztöttél,
Gyöngéden törölgettél,
Simogatva szeretgettél.

Elindultam – követtél,
Léptemre figyeltél.
Kézen fogva vezettél,
Ha leestem fölvetted.

Beteg voltam aggódtál
Gyógyítottál-pátyolgattál.
Mikor sírtam vigasztaltál,
Bánatomban velem voltál.

Könnyeimet törölgetted,
Sebeimet bekötöztél,
Gondjaimban osztottál.
Álmomban is vigyáztál.

Tanítgattál, kísérgettél,
Becézve ölelgettél.
Ha bántottak, megvédted,
Iskolába kézen fogva vezettél.

Rosszkodtam – megróttál,
Ha jó voltam, dicsértél,
Mindig velem éreztél,
Ha elmentem integettél.

Imádságra Te neveltél
A templomba elkísértél,
Sosem voltam egyedül,
Mindig nagyon szeretted.

Imáimban megköszönöm,
De meghálálni nem tudom.
Mindezt el nem feledem,
Örökké élsz szívemben!

(Balassagyarmat, 2005. június 14.)

Templom csendjében

Csendes kis városban nagy templom áll
A tér közepén, karcsú magas tornyával
Kiemelkedve sok épület közül
Hívogatón hatalmas kapujával.

Egy szomorú leány arrafelé ballag
Bánatos arcával magába roskad;
Hosszú szőke haját a szél lobogtatja.
Csak megy, nem néz se jobbra, se balra.

Kapun belépve csendes félhomályban
Oltár mellett pislákol az örökmécses,
Falon szentképek, szoborarcok között
Tétován lépkedve halad a szentélybe.

A mécses sercegése hallszik, csend van
A templomban, de őt nem zavarja.
Két padsor között csak lassan haladva
Nem néz se előre, sem oldalra.

Arca szomorú, valami tán' bántja?
Reszketve, lehajtott fővel oltár elé lépve
Kezét arca elé téve, szemét eltakarja,
Majd letérdel, két kezét imára kulcsolva.

Nagy az ő bánata, nyugalomra vágyik
Reménykedve néz fel az oltárra:
Látja felfeszített Krisztus szenvedését.
Elmélyült imában lelke megnyugszik.

Nézi töviskoronáját, könnyező szemét,
Vérző sebeit, átérzi nagy fájdalmait,
Most saját gondjai lassan elcsitulnak
Érzi: bánatánál nagyobbak is vannak.

Csendesül szenvedése, elsimul orcája...
Reménység csillan fel két szemében.
Fájdalmai múlnak, hinni kezd, belátja
Hogy Isten segíti, jobbra fordul sorsa.

Reménykedve lépked kifelé a térre
A nap ragyog rá, megnyugodott végre.
Bánata sincs, minden más, mint eddig
Vele van az Isten, bízik jövőjében.

Balassagyarmat, Plébánia-templom

(Balassagyarmat, 2005. június 16.)

Első szerelem

Csendesen ballagva
Egymás mellett mennek
Mindennek örülnek.

Utcán nagy a zaj
Ők oda nem figyelnek
Egymás arcába merülnek.

A fiú most megáll
Szembe néz a lánnyal
Kézét keresve megfogja bátran.

A leány szabadkozik
Arcája elpirul, mosolyog
Mégsem haragszik, mert ő is boldog.

Így haladnak tovább
Kéz-a kézben barangolván,
Az idő is megáll a toronyórán.

Süt a nap, tavasz van
Kivirult a sétány, telve illattal,
Szívük pedig boldog áhítattal.

Mások sietnek, futkosnak
Ők egymást átölelve
Egymás szemébe' elmerülve

Csak mennek, nem sietnek.
Hisznek abban, hogy életük szép lesz,
Hogy ezután már mindig így lesz.

Szemük csillog, szívük gyorsan dobog
S miért is ne lehetnének
Mindig ily' boldogok?

(Balassagyarmat, 2005. június 19.)

Névnapi köszöntő

(folyosói bulira)

Nagy ünnep van ma: Emese névnapja,
Erre készül a házunk apraja és nagyja,
Ezen a szép napon légy nagyon boldog,
Egész évben mosolyogj, Emsi.
Kívánunk minden szépet és jót
Aranyalmát, sok virágot
Egy zsák csokit, láda cukrot,
Édességet, hogy egész évre fussa!
Boldogságod, mosolyod
Soh'se múljék rólad,
hogy boldoggá tegyed háznéped,
s az egész környéket.

Unokámnak szeretettel: Lolitól

(Balassagyarmat, 2004. július 5.)

Kertben

Ülök kertemben a nagy cseresznyefa alatt
Hallgatom a madarakat.
Ülök magányosan, szagolom a rózsát
Élvezettel szívom magamba illatát.
Nézem a kék eget, futófellegeket...

Ilyenkor mit mond nekem a Természet?
Súlyok a vállamon – már alig bírom.
De cipelem, mivel ez a dolgom!
Ha az élet ezt nekem szánta,
Az Egek Ura ad erőt hozzája!

Nézem a röpködő méhecskéket,
Dolgoznak egész nap serényen.
Nekik sem könnyebb az élet,
De teszik dolgukat,
Amit rájuk rótt a természet.

Röpdösnek virágról-virágra,
Mégsem panaszkodnak.
Apró testük tele virággal
Szállnak vissza a kaptárba,
Majd onnan ismét a határba.
Méhkasban is csupán
A királynő az egyetlen,
Kit körülrajong a szolgahad.
De ők már megszokták,
Csak teszik dolgukat.
Mi mást tehetnének?
Nekik ezt szánta
Az Örök Természet!

Most fecskepár száll el felettem.
Szájukban bogár, amit
Fecskefiókáknak visznek.
Röptül fecskemama fészkehez,
Ahol minden kismadár tátja csőrét.
Fecskemama eteti,
Mert minden aprómadár rá vár,
Majd újra elszáll...
Napról-napra fecskepár ezt teszi
Fiókáit eteti.
Ha beomlik a fecskefészek
Ott a párja, megjavítja.
Mire leszáll az est, elfáradnak,
Mindnyájan összebújnak
Egymást így melengetik
Elalusznak hajnalig.

Virradatkor fecskepár
Ismét élelem után jár.

Apró fecskék növekednek
Őszre már nagyra nőnek.
Akkor a fecskecsalád
Itthagya az otthonát;
Elindulnak, elröpülnek
Újházában továbbélnék.
Tavasszal majd visszajönnek
Fészkeikben megpihennek.

Forró kövön zöld gyíkocska napozva
Szemét ide-oda mozgatva
Legyet-hangyát kapdosva
Éli csendes életét.

Azért közben sosem pihen
Izegve-mozogva les,
Mert félti rövid életét.

Faágakon madár röpdös,
Közben hangyát-legyet kapdos.
Ha jóllakott, énekelve
Így telik el az élete.

Fák törzsén hangyák másznak
Rájuk is sokan vadásznak,
– Nem könnyű az életük.
Amott egy nagy hangyaboly,
Ott van ám rend, fegyelem,
Akárcsak a méheknél,
– Egyikük sem henyél.
Egész nap csak sürögnek-forognak,
– Sorban menetelnek,
Cipelnek óriási bogarat s egyebet.
Télre gyűjtik az élelmet
Így töltik az életüket.
Természetben rend van mindenhol:
Állatoknál-növényeknél.

Az emberek mostanában
Nem férnek a nagyvilágban.
Egymást nem becsülik,
Irgyek és gonoszak,
Rongálnak, rabolnak,
Háborúznak, gyilkolnak.

Jobb volna, ha mindenki
Nem futkosna, rohanna,
Néha-néha megállna,

Figyelné a Természetet,
Csodálná a kék Eget, a rohanó felleget.
Hallgatná a madárdalt,

Éjjel nézné a csillagokat,
Figyelné, mit mond a Természet!

Tán azt, amit nekem,
– Hogy szép az élet:
Igen! A terhekkal rakott nehéz élet!
Súlyok vannak vállamon,
Mégis bírom, cipelem,
Mert ezt hozta az Életem.

De azt soha ne feledd,
Ha az élet nekünk ezt szánta:
Egek Ura erőt mindig mér hozzája!

(Balassagyarmat, 2005. július 25.)

Az a kis falu

- Elbeszélő költemény -

Ott születtem valaha régen
Múlt század negyedének végén.
Kétszer is volt e táj otthonom
Amit kényszerből kellett elhagynom.

A lelkem sokszor visszavágyik,
Ha előttem a táj megjelenik.
Cserhát-Mátra nyúlványai közt
A kis falucska ott húzódik meg.

Amikor megállok az Ebhát-tetőn
Kedves táj terül el szemem előtt.
A falut három oldal felől
Dombos erdő öleli körül.

Falu a dombok aljában

Amikor én ott megszülettem
Apró házak álltak a völgyben,
– Takaros nagy udvarok közt –
Nem több, csupán negyven.

Legtöbbjének fele vályogból épült
Apró ablakokkal, földve zsupptetővel,
Háztetőn rozszant kéményekkel.
Falu közepén állt a harangláb.

Kis harangját, amikor meghúzták
(Minden délben és este)
A falu istenhívő népének
Imára kulcsolódott keze.
És szállt az ima fel az Égbe.

Megkondult akkor is a harang,
Ha valakinek elszállt a lelke,
– Nem kellett egyedül elmennie –
Hangja őt útjára elkísérte.

Tűzvész, vihar közeledtén ismét
Megkondítják falu kisharangját.
Akkor a település apraja-nagyja
Egyszerre indul segíteni bajba’.

Imádkoznak az Egek Urához
Hogy minden rossztól
Mentse meg a határt, a termést
Kicsi falujuk hívó népét.

Lejtőn tarkálló keskeny-parcellákat
Kérges paraszti kezek munkálják.
Földeken, mezőkön, s réteken
Látszik szorgalmas munkájuk.

A lejtőn kis patak csörgedez,
Kétoldalt ráhajló fűzfák között.
A kis patak innen egész közel
Hegy alatt, Gyertyánkútból ered.

Ott, ahol gyermekkoromban
Játékosan töltöttük időnket
Patakpartján kenderáztató tavak,
Bennük békák vígan kuruttyoltak.

Fiútestvéreim kétágú botra
Siklót akasztottak, s engem ezzel
Gyakran megszalasztottak.
Féltem a hullóktól és rettegtem,
Siklótól-békától iszonyodtam,
Elölük menekülve, hazafutottam.
(Jóval később, nagydiákkoromban
Futóversenyen ezért érmet kaptam.)

Iskola mellett tanító lakásban
Ott születtem, nevelkedtem,
Gondtalan boldogságban,
Három fiútestvéremmel.

Gyermekkorom szép emlékei
Még ma is életem kincsei.
Aztán kinőttük kicsi iskolánkat,
Ezért el kellett hagynunk e tájat.

Városba kerültem továbbtanulásra
Bentlakásos leányiskolába.
Otthonomba csak szünidőbe jártam,
De mindig hazavágytam.

Később apámat áthelyezték
Erdély szép nagyvárosába.
Utána már testvéreimmel
Ott tanultunk középiskolába’.

Négy évet töltöttünk Erdélybe’
Szerettünk ott élni – rokonok körébe’.
De nemsokára közeledett a határhoz
A front rettenetes zúgása és fénye.

Szomorúan kellett búcsút vennünk,
Otthagya házunk, mindenünk’
Futva kellett menekülnünk
A legutolsó vonat-szerelvényen.

Hová menjünk bús helyzetünkben
(Számunkra hol van más lakhely?)
Bárhol keresem, máshol nem lelem
A világon, mint szülőföldemen.

Sorsunk elől nem menekülhattunk
Vagonlakókként utaztunk
Egy hónapig, ezer kilométert
– A front elől, – de mégis utolért.

Az Ebhát-tetőn állva ismét
Megpillantottam napban tündöklő
Sok kenderáztató-tavát,
Csörgedező-kanyargós patakját.

Láttam a lejtőn két oldalt
Gondos kezekkel művelt földjeit,
Apró, zsuppal fedett házait,
Meghallottam falu kis harangját.

Szemem könnyeimmal megtelt,
Mert éreztem: ismét hazajöttem.
Négy év után barátok vettek körbe
Megértésre találtunk körükbe’.

Itt szenvedtük át a világháború
Minden keservét és kínját.
Rettegve vártuk hogy hazajöjjenek
Frontról háborúból szeretteink.

Isten meghallgatta kérésem és imám:
Háborút családunk túlélte;
Katonatestvéreim, s apám
Frontról lassan hazatért.

Élve öleltük át szeretteinket.
Legidősebb bátyám fogságba esett
Ette oroszok keserű kenyerét
Három év után ő is hazatért.

A fegyverek végre elnémultak,
Erdélytől, kedves rokonoktól
Országhatár választott el minket.
– Oda vissza nem térhettünk.

Vagyonunk, kedves otthonunk
Határon túl örökre ottmaradt.
Ha eszembe jutnak a fájó emlékek
Könnyeim sűrűn hullanak.

Megint elhagytuk a szülőföldet,
Ismét más városban kellett
Munkát, kenyeret keresnünk,
Kezdtünk lerombolt hazába’ új életet.

Bármilyen nehezen vészeltük át
A háború minden kínját-átkát,
Sötét árnya kísért egész éltemen át.
Én a szülőfalum akkor sem feledtem.

Évekkel később, már felnőtt fiammal
(Csupán látogatóba) újra visszatértem,
Végigsétáltunk a falu kis utcáin,
Mi változott, neki magyaráztam.

A patakon túl nyílt egy új utca,
Ahol épültek – emeletes házak
A régieknél sokkal szebbek,
Nekem azonban nem kedvesebbek.

Templom a dombtetőn

Fenn a dombtetőn, a temetőnél
Egy kis templomot emeltek;
Bezárva találtuk, ezért csak
Előtte mondtuk el imánkat.

Szülőházamat már nem találtam.
Helyén meghatottan csak álltam,
Ahol valaha állt az iskola, a
Tanító-lakás mellett, ahol születtem;

Ahol éltem boldog gyermekkorom,
Azt lebontották, nincs már sehol,
Még az utcát is elsöpörte
Az idő könyörtelen szele.

Az utca sincs már, ott a falu vége,
Ahol búsan sétáltunk ismerőst keresve.
Idős asszonyt láttam – ruhája fekete
A zöld gyepen kecskét legeltetve.

Ismerősök után érdeklődtem
Csodálkozva láttam:
Ő volt gyermekkoromban
Kedves játszópajtásom
(Lucza Erzsi).

Ő lakott a szomszéd házban:
A szép falusi lány,
Akiről írásaiban
Gyakran emlékeztem már.

Valamikor együtt játszottunk
Jártuk a mezőt, babáztunk,
Messzire, szomszéd faluba,
Együtt jártam vele a templomba.

Rozi néni: kedves nagymamája
Érdekes falusi meséit
Pattogó tűz-lángja mellett
Övele együtt hallgattuk.

Oly sok év után mindketten
Néztük egymást önfeledten.
A faluban tovább sétálva
Más ismerőst nem találtam.

Lelki szemem előtt sokszor
Most is a régi kis falut látom:
Ahol a házból, ha kinéztem,
Csodás látványban volt részem.
Ahonnan ábrándozva néztem
A kék eget, futó bárányszerűket,
A távolban hosszan elnyúló,
Egymás mögé bújó hegyeket;
Ha beborult az ég, sötét fellegeket,
Házunkkal szemben egymás mögött
Cserhát-Mátra nyúlványai tornyosultak
Kék-zöld árnyalatban pompáztak.
Még mindig odaszáll a gondolatom...
Oda, ahol megláttam a napvilágot,
Hol kiskoromban oly boldogan éltem,
Abba' a házba', ahol megszülettem,
S ahová most is, mindig visszavágyom.
(Kisbárkány, 2005. szeptember 9.)

Nagyanyó karácsonya

Öreganyó görnyedt háttal
ül kicsi szobájában:
rózsafüzért morzsolva
kezét imára kulcsolja.
Cserépbén kicsi asztalán
csak egyszál fenyőfaág,
rajta szaloncukor, és
egyetlen gyertyaláng...
Visszatekint a múlt időbe:
Egy karácsony estére,
mikor ezer gondja közt
csak ő ajándékozott,
mindannyiuk orcájára
mosolyokat fakasztott.
Vidám karácsonyi ének
szállt felfelé az égnek...
Diós-mákosbejgli,
mézeskalács-fenyőfa
és pecsenye illata
szállt föl a magasba.
Gyermekei minden tájra
elszéledtek a világba',
mindegyik él magában –
törődik saját bajával.

Egyiküknek sincsen gondja
öreg nagymamára,
ki szomorúan ül magába'
egyedül, elhagyatva...

Tán elfeledték, ki őket
szerette, és nevelte?
Otthagyták őt magában,
ezernyi bánatával?

Igaz, sokat fáradoznak,
nekik se könnyű az életük,
a pihenést megérdemlik.
De miért csak arra figyelnek,
hogyan meglegyen maguknak
gazdagon terített asztaluk,
luxus-berendezésük
utazásuk-pihenésük?

Akkor majd eszükbe jut
kedves öreganyójuk,
amikor már késő lesz,
ha elszáll belőle az élet?

Tán akkor emlékeznek
majd a gyermekkorukra,
a szép karácsonyokra,
békés otthonukra,
amikor nagymamájuk
szeretettel viselte gondjuk'
kísérte minden léptük'
gondoskodott róluk.

Szomorúságukban vigasztalta,
betegségben ápolta őket;
a felgyógyulásukért
pedig imádkozott értük.

Akkor érzik: mit tett értük,
ha majd megöregszenek,
ha a karácsonyestéken
már magukban lesznek?

Akkor fájhat majd a lelkük,
(de már mindhiába...)
Öreganyó elköltözött,
lelke elszállt más világba.

Ahol fáradozásait
már kipiheni végre.
De ő odafentről is
fájdalmukat érzi,
szívük nagy bánatát
imával enyhíti.

(Balassagyarmat, 2005. október 1.)

Demokrácia

- Elbeszélő költemény, szabad formában -

Gyermek voltam még, amikor
háborúra ébredt nemzetünk.
Nem mi akartuk, nem mi kezdtük,
csak belecseppentünk.
Határainknál már dúltak a csaták,
vitték fiainkat, mert besorozták.
Indultak vidáman nótával,
mert szegények azt hitték,
hogy hazájukat védik.
Milyen sors jutott hazánknak,
s területén élő sokféle népnek?
Megint vesztettünk háborút,
mivel sorszerűen vesztes mellé álltunk.
Jött az áradat nagy hadával,
átlépte a határt
milliót számláló szovjet katonával.
Nem kérte őket senki
– vagy mégis, ki tudja?
Egyszer csak megleptek,
– s ahogyan állítják –
„felszabadítottak!” bennünket.
Bevonultak: falvakat, városokat
elfoglaltak, majd ők parancsoltak.
Szép tavaszi napon nagyhatalmú urak
végre békét kötöttek,
de erről bennünket meg se kérdeztek.
Ismét megfosztottak területeinktől
ahol magyar testvéreink,
vérrokonaink élnek.
Most „béke” van nálunk,
fegyverek nem szólnak!
Kezdődhet az élet; van mit tenni:
földig rombolt hazát újjáépíteni.
Lassan beindultak ismét a gyárak
épségben maradt katonáink
már civilben járkálnak.
Nekünk kellett, akkor ifjaknak,
és háborúban megrokkantaknak
felépíteni mindent,
amit idegen bakancsok,
nemcsak ellenséges, de
szövetséges hadak
letiportak, eltapostak:
rombadöntve otthonainkat.
Felszántani kellett feldúlt mezőket
bevetni elárvult földjeinket.
Újjáépítettünk lerombolt iskolákat
lebombázott kórházakat,
feldúlt otthonokat:

hogy emberhez méltó
 létet teremtsünk magunknak.
 A megszállás negyven éve alatt
 fizetnünk kellett „jóvátételt”
 – de miért, mert megszállva
 tartottak bennünket?
 Ezen túl fizettünk
 elillant fiatal éveinkkel,
 és még fizettünk
 nyomorúságos létünkkel.
 Igaz, sokat kellett dolgoznunk,
 de volt lakásunk, ruhánk
 terített asztalunk.
 Fiatalok voltunk,
 boldogan fáradoztunk,
 s néha-néha vigadoztunk.
 Éreztük, hogy munkánk nyomán
 épül országunk. Azért küzdöttünk,
 hogy legyen nekünk, s utódainknak
 jövőnk, és otthonunk.
 Ezerkilencszázkilencvenben
 megszállóinktól végre szabadultunk.
 Ha nem egészen önként,
 – mégsem úgy, mint töröktől, kiknek
 igáját százötven évig élveztük;
 a szovjetekhez „csupán”
 negyven évig volt szerencsénk.
 Mit kell ismét megélnünk?
 Demokrácia és szabadság mellett
 nagyjaink elszúrták a politikát
 – de már nem szovjet parancsra: –
 téeszt, nagygazdaságot, gyárat,
 üzemet, azt is, ami jó volt;
 – ahelyett, hogy átszervezték volna,
 azt, ahol dolgozni lehetett,
 s amit elődeik létesítettek,
 mindent megszüntettek;
 (de sajnós),
 helyettük új munkahelyeket
 teremteni elfelejtettek.
 Politikusaink ádáz küzdelmet vívnak
 – de nem háborúban, fronton, –
 hanem úton-útfélén,
 sokszor parlamentben.
 Két táborra szakadt hazánk népe,
 mivel választott vezetőinknek
 mindig van – nem ellenzéke,
 hanem – ellensége,
 akik büntetlenül gáncsolhatnak
 mindent, és lázíthatják a népet.
 Ezért hazánkban tán sohase
 lehet nyugalom és béke?

Igaz, nehéz életünk volt
szovjetvezénylet alatt,
de most mi változott?
Még nehezebb lett az élet!
A kapitalista, hogy bukszáját
még jobban teletömje,
aztán ha külföldi, tovább áll, –
dolgozóit meg nem szánja,
őket kisemmizve rakja lapátjára.

Nem törődik azzal, hogy
ezután ki ad nekik munkát.
Ötvenévesek és fiatalabbak
– életük romokban –
kihez forduljanak?

Az intrika helyett vezetőink
inkább azon törhetnék fejüket:
jólétet, munkát teremtsenek
mindenkinek.

Valamennyi embernek legyen,
kenyere munkája,
többé ne nélkülözzön
senki, aki itt él, e hazában!

(Balassagyarmat, 2005. október 18.)

Bódító illatok

Melyik évszak szebb?
Tavasza? – a kikelet?
Amikor ibolyák nyílnak,
s erdő-mező telve
az akác mézes illatával,
ha eltelik a lelkünk
édes borzongással?

Vagy a nyár szebb,
telve rózsa illatával?
Minden egyes ágán
csodálatos bimbó:
fehér, rózsaszín, sárga,
bordó és vörösnek
minden árnyalatával,
ezernyi színben pompázó
apró virágával,
szerelemre gyújtó
bódító illatával?

Rózsafák, futórózsák,
rózsabokrok, egész
földkerekségét befonják,
a szerelmes szíveket
lángra lobbantják.

(Budapest felé - a buszon, 2006. november 20.)

Varázslat

Csodálatos tájat látok,
Amerre járkálok.
Amikor sétálok
lehullt avaron járok.
Ablakon kinézek
színes erdőre tekintek:
Rozsdabarna fákra
fáradt-zöld ágakra.
Nézem az erdő színes
őszeli elmúlását.
Ha mind lehullnak
az őszi levelek,
velük múlnak el
az őszi varázslatok.

(Budapest felé - a buszon, 2006. november 20.)

Soha el nem múltó

Most is úgy szeretlek,
mint valaha régen,
vágyaim éberek,
nem feledlek téged.
Mikor átöleltél
a szemembe néztél,
forróság öntött el
éreztem, szeretted.
Akkor is tudtam én:
Te vagy a mindenem,
a vágy, a gyönyör is
mindörökre nekem.
Édes-fájó érzelmeim
nem tudom feledni;
úgy szeretlek most is,
soha el nem múltó
örök szerelemmel.

(Budapestről hazafelé a buszon, 2006. november 21.)

Galambok

Faluvégén galambdúc
madarak otthona.
Onnan szállnak tova,
vígán turbékolva.
Eledelüket keresik,
nemsokára meglelik.
Vidáman csipkedve
begyüket megtömik.
Arra jön egy vadász
vállán a puskája;
áll, majd meglátja
galambok csapatát,
figyeli áldozatát:
a madarak réme.
A vadász lő, és
a csapat felröppen,
a galamb elesége
ottmarad a földön,
mellette a fehér galamb
véres teteme hever.

(Nyírjes, 2006. november 25.)

Esküvő

Tündöklük a leány
csipkés csillogó fehér ruhába',
arcán meghatottság
boldog mosolygása.
Az új párt kíséri a násznép
zúg a templomi orgona.
Őket ünnepli a rokonok
ujjongó nagy hada.
Szívükben szerelem,
megható szeretet,
és remény élteti
most az életüket.
Azt még nem tudják
szép napokban lesz-e részük,
milyen sors vár rájuk:
vagy nyomor és nehéz élet?
Bánat kíséri-e sorsuk,
vagy öröm boldogság,
és teremő napsugár
ragyog majd rájuk?
Mégis emlékezetes marad
az esküvő napja,
mivel ebben bíznak,
nem gondolnak rosszra.

(Balassagyarmat, 2007. május 16.)

Kakas

A baromfiudvar nagy királya
finomkodva lépked,
peckesen jár körbe, fejét fölemelve
göggösen lenézve az udvar
tarka népségére.
Teheti, hiszen
vörös tollazatával
piros tarajával
ő a legerősebb, legszebb
a baromfiudvarban.
Mikor neki tetszik,
kergeti, futnak előle
szerteszét a tyúkok,
félnek nagy erejétől
ijedten elbújnak.
Trágyadomb tetején
hadba száll a kis kakassal,

érezve erejét,
gőgösen legyőzi
gyöngébb ellenfelét.
De nem gondol arra:
nem örökös a trónja,
eljön a végzete;
gazdasszonya kiválasztja
ünnepi ebédre.
Elfogják ökelmét,
viszik utolsó útjára
akkor inába száll bátorsága.
De minden hiába,
eljött az utolsó órája.

Vége életének...
viszik a konyhába,
forrázzák, tisztítják
zöldségekkel fűszerekkel
leveses fazékba rakják.
Finomtésztát főznek hozzá
gőzölög a tálban
aromás illat száll
szerte a lakásban,
aztán megeszik ökelmét
ünnepi ebédre.

(Balassagyarmat, 2007. május 16.)

Lányok és papájuk

Befejezve a munkát
korán haza indul.
Május van, kitekint a kocsiablakon:
ünnepi öltözékben a természet,
erdőszélen vadrózsa virul.
Leáll a kocsival és kiszáll,
leszakít egy szálat,
utána még vagy százat.
Otthon várják a lányok;
nekik viszi a virágot.
Viruló lányait karjaiba zárja,
úgy hívogatja őket:
gyertek hozzám leánykáim
virágot tűzök hajatokba,
amit erdőszélen találtam,
nagyon tetszett levágtam.
Hoztam nektek belőle
legyen jókedvetek tőle.
Az asztal terítve már
közepén a csokor vázában

fehér terítőn is rózsaszál.
Finom ebéd megfőzve,
illat száll föl belőle.
Nagy tálban húsleves párolog,
kedves lányai tálalják,
majd elfogyasztják nem várnak.
Nem marad el a húsos tál
benne kakastaréj, csirkemáj.
Gyertek hozzám lányaim
jobban esik az étel,
ha itt vagytok mellettem.
Ebéd után pihennek a szabadban
párolgó feketekávé mellett
beszélgetnek meghitten.
(*Rétság, 2007. május 16.*)

Madarak koldusai

(Szabad formában)

Szürke kis verebek
oly sokan élnek
ember közelében,
egyszerű ruhában
szürke tollazattal.
Várok a buszra
tördelem a zsemlyét;
néhány morzsa leesik
belőle a földre.
Fürgén ugrándozva
odaszáll néhány kismadár,
fölfedezik az étket,
nem irigyek egymásra,
mert gyorsan elszállnak,
ezért nemsokára
érkezik nagy verébsapat;
körbe ugrándozva lesik,
várják morzsájukat.
Szelídek, bennem megbíznak,
szinte a kezemből esznek.
Ha fogytán a morzsa
fölfelé figyelnek,
vígán csipegetnek.
Fölszedik a maradékot,
a járdát tisztítják.
Nem értem, sokan
miért haragszanak rátok?

Miért irigylik szerény sorsotokat,
serény szorgos élteteket?

Én látom, ti vagytok
a madarak koldusai,
jószívű emberek
alamizsnájával
tengetitek napjaitokat.

Nekem azonban
kedvesek vagytok,
mivel téli hidegben
dideregve-éhezve is
hűségeseink maradtok.

Nem vágytok el
idegen tájra, más hazába.

Nem vándoroltok el
messze, melegebb vidékre,
itt maradtok velünk télbe'-fagyba'
élelem nélkül is, fázón, dideregve.

(Budapest, 2007. május 16.)

A szerzőről

Egész életében szeretett írni, de hivatásszerűen irodalmi művek alkotásával nyugdíjas korában foglalkozik. Cikkei jelennek meg különféle napilapokban, elbeszéléseit országos pályázatokra küldi, kettővel első helyezést ér el, és több munkájával különféle díjakat nyer. Alkotásai megjelennek irodalmi antológiákban és egyéb helyben kiadott kötetben.

Több szervezet- és íróklub tagjaként, az utóbbi időben sorra jelennek meg elektronikus úton az eddig fiókban őrzött kötetei. Gyermekéről készült életrajzi regénye sikerlistára került, amit egy hónap alatt ötszázan olvastak el. Több kötete már látható a világhálón.

Akik érdeklődnek fordulatokkal gazdag élményeit szórakoztatóan elmesélve leírt történeteire, forgassák érdeklődéssel a megjelent munkáit.

Megjelent digitális művek:

- Gyermekem, Attila - igaz története (2006)
- Ádám ébredése - Ószövetség-fantázia (2006)
- Üvegerdő - novellák(2007)
- Tűzdráma Balassagyarmaton dokumentum kötet(2007)
- Varázslatos este - elbeszélések(2007)
- Olga ballépései - kisregény (2007)